

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Šuranová

ČESKÁ LEGENDA VÁNOČNÍ.

Jaroslav Vrchlický.

O blízem sněhu se táhnou dvou stínů černý lem.
Z nich jeden dolů se nahnul. "Kde jme?" — To česká zem!
"Zde třeba stavít se déle," děl světlejší první stín
a sladkou svou tvář se sklonil v mrak, tmavých do hlubin...

Pod sněhem pole tam spala, je věděly stíny hor,
z chat nízkých okny zář plála, znel z kostelů vážný chór:
"Nám z růže vykvétl kvítek," to táhlo mlhami,
však za tím to "radujme se!" jak vázlo by slzami.

Pod nimi právě v hloubi stít chatrce se měl.
Kdes ve vsi dvánáctou troubou, od lesa pů stěkot znel.
Stín tmavší — to svatý byl Petr — rozhrnul zvolna svůj šat
př jablce, ořechů, bránek, jež rozdával hojný rád.

"Tam děťátko mají v té chatě," děl k Mistru, "ať v potěchu
vzpál chudíček Betlém jim v zlaté svých jablce a ořechů,
tu nejkrásnější chci hračky kol jesliček postavít,
pomlouvám nesmí nás tady, ať dál zas můžeme jít!"

Však první stín světlý se sklání a stojí v chatě již.
Pla néby a smilování, vo Petr má s hračkami křít.
On nad kolébku tam stojí, v any šepce dítete,
tam stojí jak lilie bílá, když přes noc rozkvetne.

A šepce: "Ty ubohé dítě, kých trpký v avělo los tvým!
Kam jini stoupají bítte, ty praené a bolem zlym.
Tož dýchám ti do srdce sílu, by's mohlo všecko snést,
tož dýchám ti do srdce lásku při třeptu zlatých hvězd.

Má každý bojů dosti v světě, ty české dítě však vie.
Nechť zloba a ústrk zly rve tě, vždy klidnou zachovej! Šel!
Go eizích ústrk a zloba? — Však vlastních bratří zást,
to nejvíe páli a hlodá a v ús je domovm zvlášť.

Tož dýchám ti do srdce sílu, by's mohlo zlat bratří snést,
by's vdycký silnější k dílu zas pozvedlo hlavu i psát,
tož dýchám ti do srdce lásku, jež nepřiznává roztaví,
když zloba vlastních ti bratří tvůj život otráví!"

Stín světlý stál nad kolébku a dlouhou v dumě stál,
nad dítě dlaní vtáhlou hebku, co v světlech Betlém plál
s korábí stádem a vojkem i s věžemi divných most,
a s rozdělením dárků juž Petr hotov jest.

Juž Pána za roucha jem táhá: "Čas, Mistré, jiti je dál!"
Však božská tvář v srdce mu sáhá, jeť psán v ní hluboký záh!
"Já velikém jsem veliké lásky a do všech apin ji eest,
proč, Petře, jenom v těch Čechách tak málo lásky jest!"

Nechť v této době radosti a štěstí ožíví se krásné a bezstarostné doby našeho mládí a v něm ať alespoň na pár hodin, nechť zapomeneme na naši situaci, do které nás čas a osud zavál, a budme zároveň dětmi a s nimi užívajme radostné chvíle, jaké nám poskytuje doba Vánoční.

Josefa Volaková, Sylvan Grove, Kans., 1. pros. 1914. — Ctěná pořadatelko! Jelikož Vy i paní Vočáková pozvaly Jste mne, abych do kroužku Ženské Hlídky též zavítala, rozhodla jsem se tudíž též, jak se říká, přijít s troškou do mlýna. — Nejdříve dovoluji si poděkovat za premi, kterou mi závod oblíbeného časopisu Pokroku zaslal v podobě paráče a výtahovacího stehů, kteréto přístroje k šití jsou velmi výhodné a mohou je každé hospodyně a švadleně úplně odporučiti. — Tak nyní máme již po tom posvěcení, však i krocani jsou ti tam; chudinko, ty to odnesly ze všech nejhůře. — Nuže, paní teto Vítamvásová, jak pak Vy jste slavila to posvěcení? Také jsem si na Vás vzpomněla, jak asi v tom letním pokračujete, o němž jedenkrát Jste psala; já ale myslím, že Jste spíše litala při nějakém tom tango v krásném hallu v Omaze — že ano? — A co Ty — paní Vočáková, jak Ty Jsi se měla o posvěcení? Já jsem si též za 23 léta nepřevzlyté do Wilson na posvěcení — a to na pravé české posvěcení. Byli jsme u bratří Kryslů, již jsou mistři řezníci, a tu můžete si pomyslit, že bylo všecko dost a dost, ba ani na té vlažičce nescházelo. Divadlo, které při této příležitosti bylo tam uspořádáno, bylo skutečně znamenité a zvláště se mně líbila ona píseň "lesní vily", při kteréž se Kraupatzova se osvědčila jako výborná pěvkyně. — Tanece se nám o všem též zamlouval. Nesmím též opomenout zmítni se, jak upřímně musili jsme se zasmát p. Černému, který tak pěkně v úloze vystoupil pana hraběte si počínal. Přála bych si, pane Černý, aby chom zůstávali podobně blízce Wilson a mohla se od Vás něčemu přiučit, ješto velmi ráda ty různé písně poslouchám. — Před posvěcením stále jsem přemýšlela, jak ta teta Vítamvásová umí opravdu létat a napadlo mne, zdali bych i já něco podobného dovedla. A tu jsem si pomyslela, počkej, holko, to ona asi nelhá, ujbř vesnice do auto a pan šofer jede jako s větrem a závod. Donnénku svoji vyslala jsem před synem, který mi na to odpověděl, že jest to právě jeho přáním vzít mne s tatínkem do Wilson, kde nám p. Krysl

dal nocleh, začez etěné rodině Kryslové děkují, jakož i paní Rychtřové a panu Petru Broukovi za pozvání. Nu, až podruhé vzame si na to více času, neboť tentokrát syn musel býti hned druhý den v elevátoru ve městě. — Paní Vočáková, Ty jsi se ptala, co dělá teta Líbalová — inu, ta zakládá na sádlo — a odpusťte — je již širší než delší a váží 235 liber. Musím Ti též sdělit, jak se nám chlubila, jak pekla chleba. Na večer udělala si prý kvásek a dala jej do trouby, aby pěkně skymul. Ráno udělala oheň, při čemž však, ačiz sobě vzpomněla, pekla zároveň chleba. Vidíš tedy, že to paní Líbalová umí také! Zdravím všechny etěněře tohoto listu, jakož i et. pořadatelku.

— Ctěná paní! Srdečné Vás vítáme do našeho kroužku dopisovatelek a bude nás těšiti, když časťteji se dostavíte. Přeji Vám šťastné a veselé Vánoce a též i šťastný Nový Rok!

Marie Nebudová, Denham, Minn., 5. prosince 1914. — Vážná paní pořadatelko a veškeré etěněřstvo! Takhle teta Vítamvásová je tak neodbytná a tak neuvěřitelná, že mít v moci troubu archanděla, jistě by polourtve z hrobu vyburcovala. — Nuže, zde u mne tedy máte, ale o čem psát! Veselky žádné nejsou a o těch již vlyly nejraději píši, ješto o veselkách bych veselo a každý se má při nich dobř. Ba i ten štětináče v ohradě dostane takových porcí všelijakých zbytků od jídla, že nemá času ani si zarožouti a jen spokojeně odfrkuje. A což ta kočička — ta opět ve svém pelíšku jen se provaluje, pazourky protahuje a při tom si asi myslí: káž je vesela každý den, neboť bych nemusela ani na lup do poli chodit. — Tak vidíte, milá teto, že vše se má o veselce dobře. — Ale, ale — co Vám to zde povídám, vždyť Vy to zajisté sama dobře víte a proto také ráda na veselky a party chodíte; vífte, že jsem uhodla — co? Ptáte se, shráhl-li ještě kaulinky? I ba, že ano! A kdybyte věděla, jakom jsem měla smůlu, jistě byste mne politovala. Tak jsem Vám měla pěkných různobarevných kamének nasbíranou hezkou hromádku a těšila jsem se, až budu mlt chaloupku postavenou, já ké hezko pole kolem ní si udělám. A tu máš, kamčinky na místo okolo, ootily se pod chaloupku. Tak to chodí s těmi zedníky, kteří u to starého koza dají, ať je kamínek nebo krásnější a barevnější, jen když je to kamínek, který se jim hoší. Ačkoliv jsem křídela — dědečku, Vy Jste mi sebral mé hezké kameny a ruváte je do pa-

dezdívky, vždyť já jsem jich chtěla upotřebit okolo květin! Dědeček se želmovsky usmál (byl to 73letý švédka) a odpověděl, což ty kaménky nevyhláží hezky v podzdlivce? Inu, vyhlázej! Konečně jsem se s tím sřátelila a těšila se z toho, že je alespoň vidím z podzdlivky vykukovat, však nyní ani tu radost nemám. Jednoho dne, starý se rozhlánil lopatou, jen to od něho litalo. Já řku — dědečku, vždyť zakryješ všechny mé hezké kameny, které tak pěkně ven vykukovaly. A ona na to — babičko, nevíš, co je hezké, že musí být schované?! Nyní tomu věřím, kdyby paní Marie Bureková ze South Omahy měla svoje hezké kvítí ukryté, třeba pod papírem, nebyly by jí květiny zarzly. Nuže, milé etěněřky, vše co nám milé a hezké, jen chraňte před nepřítelným mrazem — i závistivými lidmi; mrazí ničí hlavinky a mnozí lidé kořinky — vše stejně bolestné, ať je to kolektiv. — Svátky jsou za dveřmi a my se těšíme na naše dítky, že je zase uvidíme a s nimi se potěšíme! — Káž by ta hrozná bratrovražda již přestala, aby alespoň část mužů a synů se navrátila ku svým milujícíim manželkám a matkám, jež je s bolným srdcem očekávají. Tetě V. i p. Dudové srdečné děkují za pozvání. Být jen trochu blíž, s radostí bych se dostavila do svěže starých osadnic. A pak, teto, nevíš, zdali bych Vás naposlady v tom tanci nepřehodila; ovšem nikoli v tom nejnovejším. Víte, já se přidružuji toho starého šoupuku, při kterém se nemusí kolena tolik ohýbat. — Přiložené zasílám naši povinnost a síce předplatné na náš milý Pokrok \$1.50, na kalendář Amerikán jako premi 30c a ve prospěch trpících ve staré vlasti \$1.00. — Konečně přeji Vám všem v novém roce zdraví a štěstí nechť Vás provází.

— Ctěná paní! Těší mne, že Jste si zase jednou na nás vzpomněla dopisem a těšilo by nás všechny, kdybyste častěji k nám zavítala. Díky za dopis a příspěvek

ŠTASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE
přeje od srdce všem etěněřám a etěněřkám
a zvláště spoluptřvatelkám
"ŽENSKÉ HLÍDKY"
Pořadatelka.

a předplatné. Přeji Vám šťastné a veselé svátky. Pořadatelka.

Anna Voráčková, Comstock, Nebr. — Ctěná paní pořadatelko, žádám Vás za laskavé uveřejnění tohoto dopisu, který jsme z Čech v právě minulých dnech obdrželi a jenž zní následovně: "Ratihoř, Čechy. — Ctěná přítelkyně! Nejdříve přijímte naše srdečné pozdravení. Velikou radost jsme pocítili, když jsme zde zvěděli, že náš syn u Vás pracuje. Z Vašeho dopisu jsme seznali, jak i Vy tam všichni s milou naší vlastní eitifou z těžce zkoušeného českého národa litujete. Ano, v české naší zemi stále se velký převrat a ubohý lid uvřen jest u velký zármutek — na všech stranách ozývá se plác a nářek. Vláda nám vzala syna, muže na mnoho od mnoha dětí, ba i koně nám odejmula. Do ubohé přišlo nařízení, die něhož musíme odvádět obilí eráru za nízkou cenu. Obilí mělo zde velkou cenu, tak pšenice metrický cent přinesl 19 zlatých 50 krejcarů, žito 17 zl., ječmen 12 zl.; oves 10 zl.; hrách 22 zl. a brambory 4 zl. — Však vláda nyní na všem stanovila mnohem nižší ceny a vše se musí odvést eráru. Ve velkých městech už panuje hlad a je zde velmi draho; za pšeničnou mouku se platí za 1 kilogram 35 krejcarů; za žitnou mouku 25 kr., chleba stojí 1 kl. 21 kr. a 1 kl. masa 1 zl. a — vylétky žádné. Ten náš ubohý lid je v tom věru špatně! Mnoho zdraví a požehnání Vám přeje — J. N."

Rosalie Průchová, Newport, Mich., 7. prosince 1914. — Ctěná pořadatelko a spanilé etěněřky "Ženské Hlídky"! Nejdříve přijímte srdečné mé pozdravení a zároveň Vám sdělují, jak se zde v Michiganu máme. Počasí jako měli stále hezké, při tom bylo jasno a sucho, tak že se dobytek ustavičně mohl pásiti a sobě na dohých pastvách hovětí. Jsme to mu povděčni, že jsme byli též alé dobytí nemoci aše ušetřeni, ačkoliv to nebylo od nás tak přilíh vaděno, kde dobytek některých farmerů byl nemocí tou postizen, obilí velkých strát utrpěl. Tak

milé etěněřky, jak Jste která uživila to americké posvěcení? My jsme zde užili více práce, nežli co jiného, neboť napofáři vrazdili jsme husy, kačny a kuřata. Do Detroitu jsme jich dva sudy poslali, aby si ti městští labužníci na té hvětvi mohli pochutnat. Detroit jest bývalým našim domovem, tak že se tam vždycky ráda podívám mezi ty staré známé a přátele a ovšem nejraději mezi Čechy, kde sladká česká mluva se tak mile ozývá. V našem okolí mimo mne a syna mého není Čecha. V létě sem však tu a tam některý krajjan zablouzl, třeba na hon zvěře nebo na rybolov, za to v zimě nikdo se zde neokáže. Oni ti měšťáci se asi nezapíse toho bláta tuze bojí, zvláště poslední týden máme zde stále pod mraky a často prší, nebo zase z jezera vystoupí hlušná mlha, že by ji mohli krájet. Nebude to asi jiným, dokud se nám nedostaví ten pan mraz; pak se budeme na jezere klouzat. — Ctěné etěněřky, co říkáte té evropské válece? Zajisté, že můžete děkovat, že jsme zde v zátísi se svými syny. Myslím, že mnohá z nás by oplakávala své syny. Já sama mám dva, z nichž jeden jest 32 roky a druhý 36 roků starý — ti snad by byli oba na bojišti. — Ct. adm., zde Vám posílám doplatné na Venkov a ostatní na Červený Kříž. — Mám již šest krůčků na bedrách a to už je přece dosti slušná číslie. Zdravím všechny přátele v Nebrascu a Kansasu a všem etěněřám, etěněřkám a redakci přeji veselé vánoční svátky a šťastný Nový rok!

— Vážná přítelkyně! Též i já Vám přeji šťastné a veselé svátky a především, by Vám bylo dopřáno ve zdraví se dočkatí když ne vie, jestě alespoň třech krůčků. Dle dopisu bych nesoudila u Vás ještě tak vysoké stáří a přála bych si, byste častěji zavítala do naší Hlídky. S díky srdečné Vás zdraví.

Veronika Dollarová, Pacific, Mo. — Ctěná redakce! Přikládám současně poukážku na částku \$1.80 jako předplatné na rok

na časopis a 30 etů. na kalendář Amerikán. Myslím, že jsem nejstarší předplatitelkou Pokroku, neboť jež etu již přes 41 rok — eítám již 67 roku stáří. Přála bych si, byste tento můj dopis uveřejnil, neboť mám přátele v Texasu, od kterých jsem nedostala žádnou zprávu přes 40 roků. Možná, že jsou některé posud na živu, a jestli budou čisti tento dopis, přála bych si, by mně odpověděli. Moje divé jméno bylo Veronika Matustek a otec můj se jmenoval Josef a matčino jméno divé bylo Marie Hlavata; ona měla tři sestry a dva bratry. Byli by to moje tety a strýčkové. Prošla bych moje přátele, by mně podali o sobě nějakou zprávu, jsou-li ještě na živu. Zde nemá žádné české sousedy, bych Vám mohla získati nějaké odběratele.

— Ctěná paní! Velice si vážím Vaší tolikráté přízně, za níž přijímte srdečné náš dík! Káž by i to mladší pokolení přímlou ku české etěbě, tak by zajistilo nám Čechům zde další trvání. Vám, etěná paní, přeji, by Vám bylo dopřáno ve zdraví a spokojenosti strávití jestě mnoho roků mezi námi. Přeji Vám od srdce šťastné a veselé svátky a zdárný Nový rok!

Josie Rožánková, Milligan, Nebraska, 8. prosince 1914. — Ctěná paní pořadatelko a drahé etěněřky! Předně přijímte srdečný můj pozdrav! Nuže, milé krajanky, jest tomu již hezky dávno, co jsem mezi Vámi nebýla a tu si vzpomínám, když ty Vaše dopisy tak ráda etu, že se musím též mezi Vás zase jednou podívat. — Zároveň si zasílám předplatné na milý Pokrok. Letošního roku, myslím, že každý zde jest úradou uspokojen, však i počasí bylo pěkně na loupaní kukuřice. Musím oznamít, že se v našem městěku sůstavně všechny spolky dobru-manily, aby se vyučovala v sobotu česká škola, kterou vyučuje pan l. W. Douglas a myslím, že má radost, že má takový počet žáků, kterýž etá už přes sto. — No, vinkou — a to první v naší osa-

de, kterou též okrášlen bude náš národní hřbitov, započal totiž p. Vác. Bernáček, který si nechal zbudovat od Franka Svobody z Omahy, nejlepšího českého umělce pomníkárského, krásnou hrobku, v níž členové jeho rodiny dojdou věčného odpočinku. Též zámožný a vážený zdejší krajjan, pan Luzum s jeho manželkou, zamýšlí příští rok stavět rodinnou hrobku. — Též srdečně zdravím rodinu Pačkovu v Esbon, Kans., a Marii Skolilovou z Comstock, Nebr. Velice mě těšilo, že Jste na nás nezapomněli s Vaší pozvánkou. Však říkám, jen padesát mil to být vzdálené, tak bychom se dostavili, neboť moje myšlenky často mezi Vás zášlet. Přeji Vaší deři mnoho štěstí a zdaru na té její nové životní pouťi. Konečně přeji všem etěněřám a pořadatelce šťastné a veselé svátky!

— Ctěná paní! Těší mne velice, že Jste si zase na nás vzpomněla s dopisem a doufám, že přijdete mezi nás častěji. Velice ehalitebné od tamiých krajjanů, že tak svorně společně pracují, což jim slouží zajisté ku eti. Káž by toho příkladu následovali i jinde. Přeji Vám ze srdce veselé svátky a budu se těšiti na brzkou Vaší návštěvu "Hlídky." V fčet
Pořadatelka.

Frances Otoupalíková, David City, Nebr., 7. prosince 1914. — Ctěná redakce, milé etěněři a etěněřky, přijímte srdečný můj pozdrav! Dnes i večera byl den, že by člověk až plakal a věřím tomu, že příroda má velký vliv na člověka. Stále pohlížím do okna s toulou, aby již buď padal sníh, aneb aby se to opět vyjasnilo; vždyť mně ani to psaní nějak dnes nejde. Nyní ke všemu ještě se mi rozlil inkoust a k tomu ještě něco jiného se přidružilo. Jest právě čas svačiny, ku kteréž jsem si uvařila čerstvou kávu, kterou z koflíku při psaní pomalu upíjím. A co tak píši, sáhnou opět po koflíku — však v tom již je to na klně a něco též i na tomto rukopisu. Nebesa — pomyslí si sobě, zajisté vina toho je na té náladě, k níž potom druží se to ostatní. — Musím Vám též sdělit, že onehdy pan F. Bartoš z Omahy z čista jasna se nám ukázal v kuchyni. Ani ve snu by mne to bylo nenapadlo, že by on se na tak dalekou cestu vydal. Mně právě zastihl při kávě, však po krátké řeči nařídila jsem mým deeurškám, aby nám rychle připravily svačinu. Kážto my jako staří známí šli jsme, kde co máme, prohlídli, při čemž ovšem ani ve snách mne nenapadlo, že pan Bartoš zrakem svým zaměřil na to mé bílení (s tím směrem). Ostatně jste se již přesvědčili, jak pěkně vše na mne v novinách pověděli. — Inu, potom prý jsou ženské povídavé, nyní toho máte nejlepších důkaz. Kde pak, aby mužský něco zamlčel, zvláště kde je něco pro švandú. Ostatně před panem Bartošem mám vždycky strach. Váš i Vy jste, pane Bartoši, došel též smiehu. Ondyno přišla ke mně na koflík kávy paní Svobodová a tu mezi řečí též i o Vás tak nímochodem jsme zavádily, když v tom pí. Svobodová pojednou dala se do smiehu a vyprávěla, co se Vám nasmála, jak Vás Vaše paní manželka na cestu vypravovala. Rovněž nechte na sebe povídat, jak Vás má Vaše manželka ráda. Vy ale Jste hoit asi jako já, která Vám opět vše napíše. Jako právě nyní, kdy se mně stále koflík plete s kalamárem, ješto často ponomřim péro do kávy a naopak zase z kalamáře ehei pit. Však již kávu s koflíkem odnámím pryč. — Nyní tedy máme již po volbách a tu jako obvyčejně dosti nepřizné postvane, neboť jedni si přeji, by Češi byli zvoleni, kdežto druzí o pět Amerikány, neb jinonárodovce a kdo již byl jednou na radnici, nemá se tam dostat po druhé, aby ho snad okres neživil, což i mezi Čechy jsem slyšela; kdežto jiní zase nepřáli Čechům. Myslím, že to není spravedlivé a také to nemám ráda. Kde pak je to naše bratrská láska. Však jsem svým synům přikázala, ba i seti, aby volili pro krajany — pro bratry a mihu fčet, že mne všichni poslechli a nejen že pro ně volili, ale kde mohli, tak se za ně přimlouvali. Z druhé strany zase slyšel, že pro Čechy volit nebudou — jaká je to láska! Všichni tam byti neumožen a proto měli bychom býti na to hrdi, když z našeho národa některý krajjan

vynikne. Vždyt každému musí srdce zaplesat, když krajjan do některého úřadu jest zvolen. Kážto pak, když zase máme práci na tu nenávist z jedné strany proti druhým, jest to zajisté velmi smutný pohled. Však to již tak bývalo a snad to ani lepší nikdy nebude — nenávist byla a bude! Nejlépe je tomu, komu lidé nemají etého závidět, ale ten — ten zase asi za nic nestojí a ničeho nemá — proto nemají etého mu závidět. Nechme tudíž závistivec stranou a bez ohledu na ně kráejeje svorně ku předu a na nikoho se neohlížeje, neboť ehceme více a výše. — Jak se proslychá, bude se prodávat naše knihovna, v níž se nalézá sokolovna, kde jest vše krásně zařízené a jest tam i koupelna. Knihovna stála mnoho tisíc dollarů, nemají však dosti peněz, aby mohli dluh na ní závaznou splatit a ani tolik peněz, aby se tam mohla naše mládež evičti. Kdo ji tudíž, kdo ji koupí! Tak to je, když nejsou peníze, které světem vládnou, praví staré přísloví. Odpusťte, že jsem dnes nemohla jiného Vám sdělit!

— Ctěná přítelkyně! Nic si z toho nedělejte že Vás pan Bartoš překvapil a přistihnul při té kávě. Pomste se a oplatte mu návštěvu a při tom můžete i nás navštívit; což nás bude těšiti. Zdraví Vás a přeje Vám veselé svátky
Pořadatelka.

Marie Šimpachová, Greenbush, Minn., 7. prosince 1914. — Ctěná paní pořadatelko! Abych vyhověla Vašemu přání, několika řádky zmíním se o zdejších životě. Tou domácí prací jsme zde ustavičně zaměstnáni a většinu času pohybuje se okolo kamen, ješto venku je citelně chladno, ačkoliv jinak jest tu počasí ještě dosti hezké. Sníh tu máme teprve asi týden, však jest ho posud málo. Ten čas nám zde tak pomalu míjí, však večery krátíme si etěním těch evropských dějin a jest přímo hrozným o tom přemýšlet, jak to tam skončí. Musím se též poněkud zmínit o zdejší krajíně. Co se týče úrody, tu mohu říci, že byla obstojnou; len sypal od 8 do 15 buřků po akru, pšenice od 10 do 20, oves od 30 do 50 a žito šlo od 10 až do 35 buřků po akru. — Pozemky jsou zde rovné, misty křovím porostlé, však misty jsou i lesy a v ceně stále stoupají — přítomně se prodávají od \$20 do \$50 za akr. — Zároveň příkladám předplatné na milý nám Pokrok a za premi pošlete nám rychle et. vydavatelstvo Pokroku, jakož milé etěněřky a etěněři!

— Ctěná paní! Díky za dopis a jest naším přáním, byste častěji přišla mezi nás a podala zprávu z Vašeho okolí. Přijímte pozdrav a přání k veselým svátkům a zvláště Vám přeji šťastný Nový Rok.
Pořadatelka.

Hnedá koprová omáčka.
Nech drobné rozsekané koprové listy v hovězí polévce a trochu vinného octa málo povarit, pak dej do hrnečku hnědou jíšku, vlej do toho tu koprovou polévku, dobře to rozkloktej, rozřeď to kyselou smetanou a nech to jestě trochu povarit.

Dobré kukeyy.
Dej do misky 1 koflík eukru a půl koflíku másla, dobře promíchej, přidej pak 3 celá vejce, jednu velkou lžičku kyselého mléka, do kterého přimíchej etvrt lžičky (talking Soda), přidej trochu miskuatové kulíčky a mouky tolik, by bylo vláčné těsto, rozválej tenec a formičkou vypíchej placičky.

Bolení hlavy.
Pan Mike Holubovský, Glen-side, Sask. Canada, nám psal následovně: "Před nějakým časem sousedka si chtěla u mne vypůjčiti povoz, aby mohla jeti do města, neboť si naříkala na bolení hlavy celě dva dny a chtěla již nějakou pomoc. Dal jsem jí proto Severovy Prácky proti bolestem hlavy a neuralgii, které jsem měl po ruce a říkla mi potom, že ve dvou hodinách po prvním práčku bylo po bolesti." — Severovy Prácky proti bolestem hlavy a neuralgii (Severa's Waters for Headache and Neuralgia) stojí 25 centů. V krahovic je 12 práčků. V lékárnách. Neberte paděšky. Žádejte výslovně jen Severovy Prácky a kdyby je lékárník neměl, objednejte si je přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement

milé etěněřky, jak Jste která uživila to americké posvěcení? My jsme zde užili více práce, nežli co jiného, neboť napofáři vrazdili jsme husy, kačny a kuřata. Do Detroitu jsme jich dva sudy poslali, aby si ti městští labužníci na té hvětvi mohli pochutnat. Detroit jest bývalým našim domovem, tak že se tam vždycky ráda podívám mezi ty staré známé a přátele a ovšem nejraději mezi Čechy, kde sladká česká mluva se tak mile ozývá. V našem okolí mimo mne a syna mého není Čecha. V létě sem však tu a tam některý krajjan zablouzl, třeba na hon zvěře nebo na rybolov, za to v zimě nikdo se zde neokáže. Oni ti měšťáci se asi nezapíse toho bláta tuze bojí, zvláště poslední týden máme zde stále pod mraky a často prší, nebo zase z jezera vystoupí hlušná mlha, že by ji mohli krájet. Nebude to asi jiným, dokud se nám nedostaví ten pan mraz; pak se budeme na jezere klouzat. — Ctěné etěněřky, co říkáte té evropské válece? Zajisté, že můžete děkovat, že jsme zde v zátísi se svými syny. Myslím, že mnohá z nás by oplakávala své syny. Já sama mám dva, z nichž jeden jest 32 roky a druhý 36 roků starý — ti snad by byli oba na bojišti. — Ct. adm., zde Vám posílám doplatné na Venkov a ostatní na Červený Kříž. — Mám již šest krůčků na bedrách a to už je přece dosti slušná číslie. Zdravím všechny přátele v Nebrascu a Kansasu a všem etěněřám, etěněřkám a redakci přeji veselé vánoční svátky a šťastný Nový rok!

— Vážná přítelkyně! Též i já Vám přeji šťastné a veselé svátky a především, by Vám bylo dopřáno ve zdraví se dočkatí když ne vie, jestě alespoň třech krůčků. Dle dopisu bych nesoudila u Vás ještě tak vysoké stáří a přála bych si, byste častěji zavítala do naší Hlídky. S díky srdečné Vás zdraví.

Veronika Dollarová, Pacific, Mo. — Ctěná redakce! Přikládám současně poukážku na částku \$1.80 jako předplatné na rok

na časopis a 30 etů. na kalendář Amerikán. Myslím, že jsem nejstarší předplatitelkou Pokroku, neboť jež etu již přes 41 rok — eítám již 67 roku stáří. Přála bych si, byste tento můj dopis uveřejnil, neboť mám přátele v Texasu, od kterých jsem nedostala žádnou zprávu přes 40 roků. Možná, že jsou některé posud na živu, a jestli budou čisti tento dopis, přála bych si, by mně odpověděli. Moje divé jméno bylo Veronika Matustek a otec můj se jmenoval Josef a matčino jméno divé bylo Marie Hlavata; ona měla tři sestry a dva bratry. Byli by to moje tety a strýčkové. Prošla bych moje přátele, by mně podali o sobě nějakou zprávu, jsou-li ještě na živu. Zde nemá žádné české sousedy, bych Vám mohla získati nějaké odběratele.

— Ctěná paní! Velice si vážím Vaší tolikráté přízně, za níž přijímte srdečné náš dík! Káž by i to mladší pokolení přímlou ku české etěbě, tak by zajistilo nám Čechům zde další trvání. Vám, etěná paní, přeji, by Vám bylo dopřáno ve zdraví a spokojenosti strávití jestě mnoho roků mezi námi. Přeji Vám od srdce šťastné a veselé svátky a zdárný Nový rok!

Josie Rožánková, Milligan, Nebraska, 8. prosince 1914. — Ctěná paní pořadatelko a drahé etěněřky! Předně přijímte srdečný můj pozdrav! Nuže, milé krajanky, jest tomu již hezky dávno, co jsem mezi Vámi nebýla a tu si vzpomínám, když ty Vaše dopisy tak ráda etu, že se musím též mezi Vás zase jednou podívat. — Zároveň si zasílám předplatné na milý Pokrok. Letošního roku, myslím, že každý zde jest úradou uspokojen, však i počasí bylo pěkně na loupaní kukuřice. Musím oznamít, že se v našem městěku sůstavně všechny spolky dobru-manily, aby se vyučovala v sobotu česká škola, kterou vyučuje pan l. W. Douglas a myslím, že má radost, že má takový počet žáků, kterýž etá už přes sto. — No, vinkou — a to první v naší osa-

de, kterou též okrášlen bude náš národní hřbitov, započal totiž p. Vác. Bernáček, který si nechal zbudovat od Franka Svobody z Omahy, nejlepšího českého umělce pomníkárského, krásnou hrobku, v níž členové jeho rodiny dojdou věčného odpočinku. Též zámožný a vážený zdejší krajjan, pan Luzum s jeho manželkou, zamýšlí příští rok stavět rodinnou hrobku. — Též srdečně zdravím rodinu Pačkovu v Esbon, Kans., a Marii Skolilovou z Comstock, Nebr. Velice mě těšilo, že Jste na nás nezapomněli s Vaší pozvánkou. Však říkám, jen padesát mil to být vzdálené, tak bychom se dostavili, neboť moje myšlenky často mezi Vás zášlet. Přeji Vaší deři mnoho štěstí a zdaru na té její nové životní pouťi. Konečně přeji všem etěněřám a pořadatelce šťastné a veselé svátky!

— Ctěná paní! Těší mne velice, že Jste si zase na nás vzpomněla s dopisem a doufám, že přijdete mezi nás častěji. Velice ehalitebné od tamiých krajjanů, že tak svorně společně pracují, což jim slouží zajisté ku eti. Káž by toho příkladu následovali i jinde. Přeji Vám ze srdce veselé svátky a budu se těšiti na brzkou Vaší návštěvu "Hlídky." V fčet
Pořadatelka.

Frances Otoupalíková, David City, Nebr., 7. prosince 1914. — Ctěná redakce, milé etěněři a etěněřky, přijímte srdečný můj pozdrav! Dnes i večera byl den, že by člověk až plakal a věřím tomu, že příroda má velký vliv na člověka. Stále pohlížím do okna s toulou, aby již buď padal sníh, aneb aby se to opět vyjasnilo; vždyť mně ani to psaní nějak dnes nejde. Nyní ke všemu ještě se mi rozlil inkoust a k tomu ještě něco jiného se přidružilo. Jest právě čas svačiny, ku kteréž jsem si uvařila čerstvou kávu, kterou z koflíku při psaní pomalu upíjím. A co tak píši, sáhnou opět po koflíku — však v tom již je to na klně a něco též i na tomto rukopisu. Nebesa — pomyslí si sobě, zajisté vina toho je na té náladě, k níž potom druží se to ostatní. — Musím Vám též sdělit, že onehdy pan F. Bartoš z Omahy z čista jasna se nám ukázal v kuchyni. Ani ve snu by mne to bylo nenapadlo, že by on se na tak dalekou cestu vydal. Mně právě zastihl při kávě, však po krátké řeči nařídila jsem mým deeurškám, aby nám rychle pripravily svačinu. Kážto my jako staří známí šli jsme, kde co máme, prohlídli, při čemž ovšem ani ve snách mne nenapadlo, že pan Bartoš zrakem svým zaměřil na to mé bílení (s tím směrem). Ostatně jste se již přesvědčili, jak pěkně vše na mne v novinách pověděli. — Inu, potom prý jsou ženské povídavé, nyní toho máte nejlepších důkaz. Kde pak, aby mužský něco zamlčel, zvláště kde je něco pro švandú. Ostatně před panem Bartošem mám vždycky strach. Váš i Vy jste, pane Bartoši, došel též smiehu. Ondyno přišla ke mně na koflík kávy paní Svobodová a tu mezi řečí též i o Vás tak nímochodem jsme zavádily, když v tom pí. Svobodová pojednou dala se do smiehu a vyprávěla, co se Vám nasmála, jak Vás Vaše paní manželka na cestu vypravovala. Rovněž nechte na sebe povídat, jak Vás má Vaše manželka ráda. Vy ale Jste hoit asi jako já, která Vám opět vše napíše. Jako právě nyní, kdy se mně stále koflík plete s kalamárem, ješto často ponomřim péro do